

1. Parents (khaki), 2019.

akrilfesték és szénceruza papíron | acrylic paint and charcoal pencil on paper, 132x162,8 cm

2. Parents (blue), 2018.

akrilfesték és szénceruza papíron | acrylic paint and charcoal pencil on paper, 131x163 cm

3. The accident, 2018.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 84,65x73 cm

4. Own constellation nr2., 2019.

C-type print, 130x163,01 cm

5. Tree trunk (relief), 2018.

giclée nyomtatás postalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 37,85x47 cm

6. Mask (relief), 2018.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 40,76x47 cm

7. Red pen-Blue paper nr1., 2018.

C-type print, 130x163,01 cm

8. Growing a new limb, 2020.

C-type print, 130x165,6 cm

9. Lumpy tree, 2019.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 40,76x47 cm

10. Untitled, 2016.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 57,31x84 cm

11. Butterflies with a slice of orange, 2018.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 68,2x84 cm

12. Soft Corner, 2017.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 40,76x47 cm

13. Mum after the eye surgery, 2018.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 40,76x47 cm

14. Black bird, blue mountains, 2011.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 32,38x47 cm

15. Ice Cube (blue), 2018.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 59x64,2 cm

16. The order of appearance nr2., 2019.

C-type print, 130x172,2 cm

17. Left Hand (Mother), 2018.

giclée nyomtatás postalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 73x64,2 cm

18. Parents (black), 2020.

akrilfesték és szénceruza papíron | acrylic paint and charcoal pencil on paper, 132x162,3 cm

19. Golden Egg, 2018.

giclée nyomtatás rostalapú papíron | giclee print on fibre based paper, 90x115 cm

20. Self portrait (blue), 2020.

kromogén nyomtatás | chromogenic print, 58x63,2

PERLAKI MÁRTON

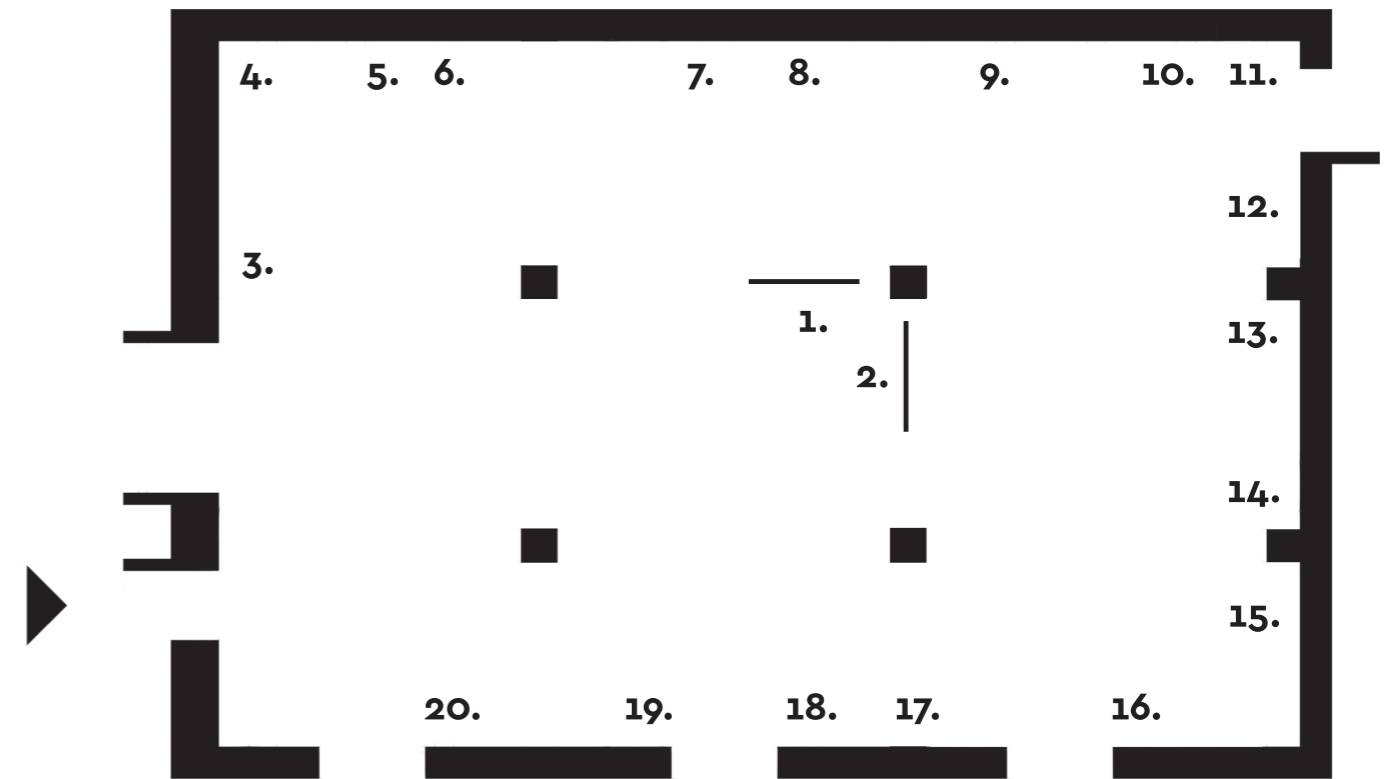
PUHA SARKOK

SOFT CORNERS

2020/10/31 - 12/06

Megnyitó / Opening: 2020/10/30 (PÉN/FRI) 19:00

Kurátor / Curator: Szalai Borbála

Egy fénykép létrejöttének két igazán fontos pillanata van: az első, amikor a rekesznyílás zárja felcsapódik és így fény jut a fényérzékeny anyagra, a másik pedig, amikor ez bezárul. Két apró és észrevehetetlenül gyors mozzanat.

Mi történik azonban akkor, amikor a fotós úgy dönt, hogy ahelyett, hogy az exponáló gomb lenyomásával kinyitja a zárat, inkább hátralép a fényképezőgép keresőjétől és kinyitja addig csukva lévő másik szemét is? A két nyitott szem egy teljesen új keretrendszert teremt, ami lényegi szinten formálja át a fotós és az általa létrehozott kép közötti viszonyt, és ami teret enged egy másfajta figyelemnek, a nem eltervezett és nem kontrollált folyamatoknak, a véletlennek, a kiszámíthatatlannak és a bizonytalanoknak. A teljesen uralt technikai apparát-

There are two truly significant moments during the creation of a photograph: the first is when the aperture opens and light enters the photosensitive surface, and the second is when it closes – two tiny and imperceptibly fast events.

But what would happen if instead of opening the aperture by pressing the shutter release, the photographer decided to step back from the camera's viewfinder and opened the eye that had been closed until then? Two eyes open create a whole new framework that fundamentally reshapes the relationship between the photographer and the image they make, leaving room for a different kind of attention, for the unplanned and uncontrolled processes, for the accidental, the unpredictable, and the uncertain. The full domi-

tust az anyaggal való kölcsönhatás folyamatos feszültsége, a pontos szerkesztést az organikus manuális gesztusok váltják fel. A *Puha sarkok* című kiállítás ezt a pillanatszerű, ugyanakkor mégis nagyon sűrű és meghatározó mozzanatot bontja ki; azt a mozzanatot, ahogy Perlaki Márton a fényképezőgépet hátrahagyva új játékszabályokat jelöl ki saját maga számára, ahogy a fotóktól különböző másolási technikák lépcsőfokain keresztül eljut a rajzokig, majd az absztrakt lumigramok és fotogramok felé felé fordulva végül belép a fotólabor vaksötétjébe. Immár két nyitott szemmel.

A Trafó Galériában látható anyag 2017-ben egy személyes hangú, önelemző, leginkább portrékból álló sorozatként indult, ami a művész családjának belső érzelmi viszonyaival és dinamikáival foglalkozott. Bár a kiállításon szereplő fotók között találhatóak önarcképek, a művész édesanyjáról készült fotók, különböző non-verbális pszichológiai tesztek vizualításához vagy a művész gyerekkorából ismert terápiás eszközökhöz visszanyúló képek, Perlaki hozzáállását a személyes téma és annak tudatos távoltage jellemzi. Képei bár szigorúan szerkesztettek, mégis játékosak; bátran vág körül és vág le mindent, amit feleslegesnek ítél, könnyedén hozza közös nevezőre a legkülönbélebb jelentéssel és súllyal bíró részleteket, és gond nélkül változtatja meg dolgok előjelét a pozitívát negatívba forgatva, az érzelmileg túl közelit távolinak mutatva. Ez utóbbira példák azok a nagyméretű szénrajzok, amik Perlaki apjáról és anyjáról készített 2001-es fotóinak egymásra nagyításából indultak ki. A két arc vonalait Perlaki eredetileg a műszaki rajzok másolásához használt rideg blueprint technikával akarta egymásra másolni. Bár a végleges rajz nem evvel a technikával készült, annak belső logikája mégis beépült a rajzokba. A blueprint jellegzetes kékjét idéző alapra rajzolt, egymásra vetített kettős portré újabb és újabb átfordításokon és másolásokon ment át, a kék annak negatívját jelentő khaki színbe fordult, majd további másolatak születtek, míg a pontosság helyett egyre fontosabbá kezdtek válni a nem eltervezett részletek, az apró hibák, a szén elkenődései, vagy egy-egy vonal bizonytalansága.

Perlaki Márton korábbi fotóihoz képest, amiket egy sajátos, játékosan bizarr hang és az előre eltervezett pontos szerkesztés kettőssége jellemez, a rajzok egy fontos lépést jelentenek, ahol a spontánabb művészi döntések, a hibázás és a gesztus-szerű mozdulatok is teret kapnak. Mígnem aztán ezek az előre nem kiszámítható apró mozzanatok és nüanszok a fotogramok és lumigramok esetében a képek főszereplőivé nem válnak. Mivel a színes fotólaborban kizárólag teljes sötétségben lehet dolgozni, ezért az ottani munkát is egy nagyon pontos tervezés előzi meg, ami a legapróbb részletekre, legfinomabb színátmenetekre és a fénynyel húzott mozdulatok ívére is kiterjed. A rajzzal ellentétben a mozdulatok eredménye a folyamat közben nem, csak utólag, az előhívást követően

nation over a technical device is replaced by the constant tension brought about by the continuous interplay with the matter; the meticulous editing – by organic manual gestures. The exhibition *Soft Corners* unfolds this evanescent, yet very dense and defining moment; the moment when Márton Perlaki, leaving the camera behind, establishes a new set of rules for himself as he proceeds from photography towards drawing through the steps of different transfer techniques, and then, his attention turning towards the abstract luminogram and photogram, he finally enters the pitch-black of the darkroom. This time with both eyes open.

The group of works on display at Trafó Gallery started in 2017 as a personal, self-analyzing series mainly containing portraits which dealt with the affective relationships and dynamics within the artist's family. Although the photos in the exhibition include self-portraits, photos of the artist's mother, and images visually evoking various non-verbal psychological tests, and therapeutic tools from the artist's childhood, Perlaki's attitude is characterized by the duality of opting for these personal issues and consciously keeping quite a distance from them. His images, though strictly constructed, are still playful. He boldly selects and cuts off anything he deems unnecessary, easily bringing details of all sorts of meanings and significance to a common denominator and effortlessly inverting things by turning the positive into the negative, or dissociating what is emotionally too close. Examples of the latter are the large-scale charcoal drawings that began with the enlarging of Perlaki's 2001 portrait photographs of his father and mother upon each other. Perlaki originally wanted to transfer the lines of the faces with the rather brittle blueprint technique that is used for copying technical drawings. Although the final piece was not created with this technique, its internal logic is still immanent in the drawings. The double portrait, superimposed on a base evoking the characteristic blue hue of the blueprint, underwent several transfers and copies, and the blue turned into its negative khaki color. Then further copies were made until the point when the unplanned subtleties, faults, charcoal smears and the uncertainties of the strokes started to take over the rule of accuracy.

Compared to Márton Perlaki's previous photographs characterized by the duality of a peculiar, playfully bizarre attitude, and a meticulously pre-planned precise editing process, these drawings mark an important step towards a practice, in which spontaneous artistic decisions, mistakes and gesture-like movements are also given space. Later these unpredictable little details and nuances became the protagonists of the images in the case of the photograms and luminograms. Since in a color darkroom one can only act in complete darkness, the work must be also very carefully prepared, paying attention to the smallest

látható, és ebből adódóan az eredeti tervtől mindenképpen különböző és megismételhetetlen kép keletkezik. A fotólabor teljes sötétjében egy olyan szűk és kemény keretrendszer jön létre, ami nem bénít, hanem épp ellenkezőleg: ami kitárul, és amibe bele lehet veszni. Egy olyan keretrendszer, ami nem a valóságot, vagy a valóság egy képét akarja rögzíteni, hanem – ha csak egy szempillantásnyi időtartamra is, de – színes fényekből egy autonóm valóságot kreál, és bár látszólag mind a kiindulópontot jelentő személyes témától, mind a fényképezéstől ellép, mégis valahogy pont ezekhez visz közelebb.

details, the finest gradients, and the arc of the movements drawn with light. Unlike in drawing, the result of the movements remains invisible during the process, it is only after the development of the image that it will appear before the eyes, and therefore no matter how strictly one follows a process, a unique image will be created that differs from the original plan. In the pitch-dark of the darkroom, a tight and rigid framework is in place but it does not paralyze the artist, on the contrary, it opens up so he can lose himself in it. This is a framework that does not aim for capturing reality (or an image of reality), but, if only for a twinkling of an eye, it constructs an autonomous reality of its own from colored lights. And although it seems to move away both from the original personal issues of the series and from the field of photography, somehow it brings us closer to just that.

Perlaki Márton (1982) fotóriporterként, majd a Színház és Filmművészeti Egyetem operatőr szakán végzett. A *The Room* magazin alapítója és képszerkesztője volt. Jelölték a FOAM (Foto Museum Amsterdam) nemzetközileg elismert fotós díjára, a Paul Huf Award-ra és beválogatták a múzeum Foam Talent elnevezésű programjába, 2015 legtehetségesebb fiatal fotóművészei közé. Ugyanebben az évben egy fotója a Taylor Wessing Portrait Prize kiállításán is látható volt a londoni National Portrait Gallery-ben. Munkái olyan neves magazinokban és újságokban jelennek meg, mint a Time Magazine, a Vogue, a New York Magazine, az M le Monde, vagy a Süddeutsche Zeitung. Műveivel legutóbb 2016-ban a Robert Capa Kortárs Fotográfiai Központban rendezett egyéni kiállításán találkozhatott a hazai közönség.

Márton Perlaki (1982) graduated as a photojournalist at the Bálint György Academy of Journalism and then as a cinematographer at the Hungarian University of Theatre and Film Arts. He was the founder and image editor of *The Room* magazine. He was nominated for the internationally acclaimed photography prize, the Foam Paul Huf Award initiated by Foam Fotografiemuseum Amsterdam, and in 2015 Perlaki was also invited to the Foam Talent Program. In the same year, one of his works was exhibited at National Portrait Gallery, London in the frameworks of the exhibition of Taylor Wessing Portrait Prize. His work appeared in renowned magazines including Time Magazine, Vogue, New York Magazine, M le Monde or Süddeutsche Zeitung. The last time his works were presented in Budapest was in the frameworks of his solo exhibition at the Robert Capa Contemporary Photography Center in 2016.